

III. 19 - 21 Sarasvatí vypráví o světcí Vasišthovi a jeho ženě.

SARASVATÍ pokračovala: Svatý muž se jmenoval Vasištha a jeho žena byla Arundhatí (nebyl to však věhlasný mudrc Vasištha s manželkou Arundhatí). Jednoho dne seděl světec na vrcholku hory. Vtom uviděl, jak se k úpatí hory blíží velké procesí. V čele jel na královském slonu král a za ním šlo vojsko s nákladem věcí. Jak to světec spatřil, zrodilo se v jeho srdci přání: „Život krále je bohatý, plný potěšení a slávy. Kdy taky budu já sedět na královském slonu následován svým vojskem?“

Po čase světec zestárl a vzala si ho smrt. Jeho žena, jež mu byla velmi oddaná, se ke mně modlila a prosila o totéž jako ty, tedy aby duše manžela po jeho smrti neopustila dům. I jí jsem toto požehnání udělila.

Třebaže byl světec éterickou bytostí, díky síle svého přání z předchozího života se stal mocným králem a panoval velké říši připomínající nebe na zemi. Jeho nepřátelé se ho báli, ženy ho milovaly, vůči pokušení byl pevný jako skála, zrcadlil v sobě všechny svaté texty, naplňoval přání těch, kdo to potřebovali, a byl útočištěm svatých mužů. Byl vskutku úplňkem spravedlnosti.

Jeho žena též odložila tělo a dosáhla opětovné jednoty se svým manželem. Je to právě osm dní, kdy k tomu došlo.

Ó královno, tentýž světec je nyní tvým manželem, králem Padmou, a žena tohoto světce, Arundhatí, je nyní tebou. V důsledku nevědomosti se toto všechno zdá odehrávat v neomezeném Vědomí. A můžeš to považovat za skutečné, nebo za neskutečné.

LÍLÁ se zeptala: Ó Bohyně, všechno se mi jeví tak zvláštní a neuvěřitelné! Je to jako říci, že v hořčičném semínku je ukryt slon, že uvnitř malého zrnka bojuje komár se lvem, nebo že se v poupěti lotosu tyčí vysoká hora.

SARASVATÍ pravila: Má milá, netvrdím nesmysly, říkám ti pravdu. Zní to neuvěřitelně, ale království, ve kterém žiješ, existuje pouze v domě světce jako důsledek jeho touhy. Vzpomínky na minulost jsou překryty a vy dva jste se znovu objevili jako Padma a Lílá. Smrt je jen probuzení ze snu. Zrození, které vzniká na základě přání, není o nic skutečnější než samo přání, podobně jako voda ve fatě morgáně.

SARASVATÍ pokračovala: Tvůj dům, ty sama, já i všechno ostatní nejsme nic jiného než čiré Vědomí. Tvůj palác se nachází v domě světce Vasišthy. V prostoru vědomí jeho *džívy* byly vytvořeny řeky, hory a všechno ostatní, co nyní zakoušíš jako Lílá. Ale i poté, co to bylo v domě světce „stvořeno“, tam vše zároveň zůstalo jako předtím. V každé částice se nacházejí světy uvnitř světů.

LÍLÁ se zeptala: Ó Bohyně, řekla jsi, že je to teprve osm dní, co světec zemřel, ale já a můj manžel Padma jsme přece spolu žili dlouhý čas. Jak lze vysvětlit tento rozpor?

SARASVATÍ pravila: Ó královno, tak jako nemá prostor pevné měřítko, nemá čas pevně danou dobu trvání. Protože svět a jeho stvoření jsou pouhá zdání, jsou i okamžik a epocha jen zdánlivé a nikoli skutečné. Mrknutím oka *džíva* projde iluzí smrti, zapomene na vše, co se událo, a v neomezeném prostoru Vědomí si pomyslí: „Jsem ten a ten, jsem syn toho a toho, je mi tolik a tolik let.“ Není podstatný rozdíl mezi zakoušením tohoto či jiného světa, všechno jsou to myšlenkové formy v neomezeném Vědomí, jako dvě vlny v témže oceánu. Poněvadž tyto světy nebyly nikdy stvořeny, nemohou ani zaniknout. Takový je zákon. Jejich pravou podstatou je Vědomí.

Tak jako se ve snu odehraje zrození, smrt či milostný vztah ve velmi krátkém čase a tak jako pro milence trvá jediná noc bez milované bytosti celou věčnost, tak dokáže *džíva* mrknutím oka pomyslet na věci, které prožil i které ještě neprožil, a okamžitě si je představí jako skutečné, jako svět. Dokonce i to, co ještě neprožil a neviděl, se před ním začne objevovat jako ve snu.

Tento stvořený svět není nic jiného než vzpomínka nebo sen. Vzdálenosti nebo časové úseky jako okamžik či epocha jsou jen přeludy. Jedním ze způsobů poznání je paměť. Existuje však i způsob jiný, jehož základem nejsou vzpomínky na předchozí zkušenosti, a tím je nepředvídatelné a nahodilé setkání oddělené částčky s Vědomím a toto setkání může mít svůj vlastní dopad.

Osvobození znamená pochopit, že vesmír sám o sobě neexistuje. Není to pouhé odmítnutí existence vesmíru a ega. To by bylo jen částečné pochopení. Skutečné osvobození znamená pochopení Skutečnosti, že neexistuje nic jiného než čiré Vědomí.

LÍLÁ se zeptala: Ó Bohyně, jak by potom mohlo dojít ke stvoření světce a jeho ženy bez předchozí iluzorní představy?

SARASVATÍ pravila: Bylo to skutečně způsobeno myšlenkou Stvořitele Brahmy. Brahmá sám v sobě nemá vzpomínky, neboť před stvořením tohoto vesmíru došlo k zániku vesmíru předchozího, kdy Brahmá dosáhl osvobození. Na začátku každé epochy se někdo ujme role Stvořitele tím, že si pomyslí: „Jsem nový Stvořitel.“ Přitom je to jen *kákatálíja*, shoda náhod, podobně jako když člověk vidí padat kokosový ořech právě ve chvíli, kdy na palmu usedne vrána, aniž by tyto dvě události spolu nějak souvisely. Nesmíme pochopitelně zapomínat na to, že ačkoli se zdá, že události běží jedna za druhou, ve skutečnosti žádné stvoření neexistuje! Jediné neomezené Vědomí je samo myšlenkou či zážitkem. Neexistuje vzájemný vztah příčiny a následku, „příčina“ a „následek“ jsou jen slova, nikoli skutečnost. Neomezené Vědomí je neomezeným Vědomím navždy.

LÍLÁ řekla: Ó Bohyně, tvá slova jsou skutečným osvícením. Protože mi však nyní byla odhalena poprvé, není mé pochopení ještě dostatečně pevné. Přála bych si vidět dům světce Vasišthy.

SARASVATÍ pravila: Ó Lílo, vzdej se své formy a získej ryzí duchovní vhled. Pouze *Brahman* může poznat a pochopit *Brahman*. Mé tělo je z čistého světla, z čirého Vědomí. Tvé tělo nikoli. Se svým tělem nemůžeš jít ani do míst svých vlastních představ, natož do oblasti představ někoho jiného. Získáš-li však světelné tělo, pak dům svatého muže uvidíš okamžitě. Ujišťuj sama sebe: „Nechám své tělo tady, přijmu tělo světelné a s ním se jako vůně kadidla přenesu do domu světce.“ A jako se voda smísí s vodou, sjednotíš se i ty s prostorem Vědomí.

Vytrvalým cvičením takové koncentrace se tvé tělo zjemní a získá povahu čirého Vědomí. Proto já vidím své tělo jako Vědomí, kdežto ty ho tak nevidíš, neboť vidíš svět hmoty. Nevědomý člověk si snadno splete vzácný kámen s oblázkem. Taková nevědomost vznikne sama od sebe, ale zmizí pouze díky poznání a dotazování se na Já. Ve skutečnosti však neexistuje ani tato nevědomost! Neexistuje neznalost, nevědomost, omezení ani osvobození. Neexistuje nic jiného než čiré Vědomí.